

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **SOR Libchavy spol. s r. o.**, se sídlem Dolní Libchavy 48, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti:** Kraj Vysočina, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, zast. Mgr. Janem Tejkalem, advokátem se sídlem Helfertova 2040/163, Brno, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2022, č. j. 62 Af 22/2022-234, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení **se** odkladný účinek **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Osoba zúčastněná na řízení (zadavatel) zadávala v otevřeném zadávacím řízení veřejnou zakázku „Zajištění dopravní obslužnosti veřejnou linkovou dopravou na území Kraje Vysočina od roku 2022“ rozdělenou na části 1. – 8. Předmětem veřejné zakázky byl *„výkon veřejných služeb v přepravě cestujících za účelem zajištění dopravní obslužnosti v souladu se zákonem č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a § 2 zákona č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných službách“) na území Kraje Vysočina“*.

[2] Žalovaný ve vztahu k tomuto zadávacímu řízení rozhodoval o návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele (návrh směřoval proti zadávacím podmínkám) a tento návrh prvostupňovým rozhodnutím ze dne 10. 2. 2022, č. j. ÚOHS-05216/2022/500, sp. zn. ÚOHS-S0333/2021/VZ, podle § 265 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek zamítl. Předseda žalovaného žalobcův rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shora označeným rozsudkem krajského soudu bylo rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 5. 2022, č. j. ÚOHS-14489/2022/163, zrušeno. Proti tomuto rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení, jakož i žalovaný kasační stížnost.

[3] Osoba zúčastněná na řízení (dále „stěžovatel“) současně v kasační stížnosti podala návrh na přiznání odkladného účinku. V odůvodnění uvádí, že předmětem zadávané zakázky je zajištění dopravní obslužnosti na území Kraje Vysočina po dobu 10 let. Stěžovatel se dostal do situace, kdy musel ve druhé polovině roku 2021 zajistit dopravní obslužnost svého území prostřednictvím veřejných zakázek uzavíraných v jednacím řízení

bez uveřejnění, neboť smlouvy, jejichž prostřednictvím byla zajišťována dopravní obslužnost, byly uzavřeny do dne předcházejícího termínu celostátní změny jízdních řádů v prosinci 2021. Stěžovatel v těchto jednacích řízeních bez uveřejnění uzavíral s oslovenými dopravci smlouvy, které jsou svým rozsahem totožné jako smlouvy, které stěžovatel plánoval uzavřít s vybranými dodavateli v jednotlivých zadávacích řízeních veřejné zakázky. Stěžovatel tak může přesně porovnat náklady spojené s uzavřenými smlouvami v jednacích řízeních bez uveřejnění s náklady, které by vynakládal při uzavření smluv s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky.

[4] Stěžovatel v tuto chvíli platí ročně dopravcům kompenzaci vyšší o 58.161.962,48 Kč oproti tomu, kolik by platil při uzavření smluv s vybranými dodavateli v prvním období plnění veřejné zakázky a o 234.769.288,34 Kč více oproti tomu, kolik by platil při uzavření smluv s vybranými dodavateli ve druhém období plnění veřejné zakázky. Tyto údaje a hodnoty vycházejí z výpočtů, které jsou přiloženy v příloze k této žádosti. Je tedy zřejmé, že právní následky napadeného rozsudku mají povahu významného zásahu do stěžovatelovy majetkové sféry; újma vznikající stěžovateli je nepoměrně větší než újma, která může vzniknout jiné osobě.

[5] Stěžovatel doplňuje, že žalobce do zadávacích řízení veřejné zakázky nepodal nabídku, nepodal společnou nabídku s jiným dodavatelem a v žádné podané nabídce není žalobce uveden jako poddodavatel. Jakákoliv újma, kterou by se žalobce pokoušel tvrdit je tak z podstaty obchodní činnosti žalobce, jakožto výrobce autobusů, pouze hypotetická, neboť by byla přímo odvislá od toho, zda by vybraní dodavatelé v zadávacích řízeních veřejné zakázky využívali (a tedy od žalobce zakoupili) jím vyráběná vozidla. Stěžovatel poukazuje také na vyjádření vybraných dodavatelů v zadávacích řízeních, která učinili na žádost Úřadu v rámci prvostupňového řízení a ve kterých deklarovali, že neplánují při plnění veřejné zakázky využívat vozidla vyráběná žalobcem. Tato vyjádření příkládá stěžovatel rovněž přílohou tohoto vyjádření. Stěžovatel tak má za to, že přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti zabrání tomu, aby zásah do jeho ekonomické sféry narůstal každým dalším dnem, kdy je mu bráněno v uzavření smluv s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky. Stěžovatel nepovažuje tento zásah do jeho majetkové sféry za nepodstatný. Stěžovatel dále poukazuje na to, že vzhledem k tomu, že jeho postup při zadávání veřejné zakázky byl Úřadem uznán ve třech různých správních řízeních jako souladný se zákonem č. 134/2016 Sb., zákon o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, tak lze konstatovat, že k zásahu do ekonomické sféry nedošlo z nedbalosti či jeho vlastní viny. Stěžovatel prokázal, že pokud bude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, tak na straně žalobce nevznikne nepoměrně větší újma, což stěžovatel dovozuje z přístupu žalobce k odůvodnění návrhu na uložení předběžného opatření v řízení před Krajským soudem v Brně, kde „hrozící vážnou újmu“ žalobce nijak nespecifikoval a ani neprokazoval; jakýkoliv případný zisk z veřejné zakázky by žalobci plynul až zprostředkovaně, a to pouze pokud by se některý z dodavatelů rozhodl využít k plnění předmětu veřejné zakázky jeho vozidel, což dle vyjádření vybraných dodavatelů není vůbec jisté, resp. naopak vybraní dodavatelé deklarují, že neplánují vozidla vyráběná žalobcem využívat.

[6] Stěžovatel má za to, že jím avizovaný postup, který by měl vést k možnosti uzavřít smlouvy s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky, není rozporný

pokračování

s žádným důležitým veřejným zájmem. Podle názoru stěžovatele by žalobci přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nebylo upřeno právo na soudní přezkum rozhodnutí Úřadu; stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 184/2021-28, ze dne 12. 11. 2021, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatuje: *„Je pravdou, že je-li smlouva na veřejnou zakázku uzavřena, účinky soudního přezkumu rozhodnutí ve věci přezkoumání úkonů zadavatele jsou omezené; žalobce ani v případě úspěchu už zakázku získat nemůže, a rozhodnutí soudu tak lze vnímat zejména jako deklaraci nezákonného postupu zadavatele. Nicméně nejde jen o oblast veřejných zakázek, podobné důsledky lze vysledovat mutatis mutandis např. i v případě deklaratorního určení nezákonnosti zásahu, který již netrvá. Navíc, jak správně poukázala stěžovatelka v kasační stížnosti, soudní přezkum rozhodnutí vydaných v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele má svůj význam do budoucna z hlediska interpretace a aplikace problematických ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek, jakož i z hlediska možné náhrady škody. Pominout nelze ani hledisko náhrady nákladů řízení, včetně vrácení či propadnutí kauce, jejíž výše není zanedbatelná (náklady na ni podle žaloby činily 100 000 Kč). Stručně shrnuto – i když v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ve věci přezkoumání úkonů zadavatele není nařízeno předběžné opatření, jímž by bylo zadavateli zakázáno uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku, nelze říci, že by soudní řízení bylo pouze akademické a jeho smysl a účel byl víceméně vyprázdněn či zmařen, jak tvrdí žalobce a jak vyplývá i z odůvodnění napadeného usnesení.“* Z uvedeného je tedy zřejmé, že uzavření smluv s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky nepovede k tomu, že by byla žalobci odepřena soudní ochrana. Stěžovatel dále upozorňuje na § 17 zákona č. 129/2000 Sb., zákon o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, ve kterém jsou uvedena pravidla pro nakládání s majetkem kraje. Stěžovatel je ze své povahy adresátem tohoto zákona a je mu tak uloženo, aby svůj majetek využíval hospodárně a účelně. Stěžovatel má za to, že uzavření smluv s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky povede k naplnění tohoto zákonného požadavku, u kterého lze spatřovat veřejný zájem, neboť primárním zdrojem finančních prostředků krajů jsou příjmy plynoucí ze státního rozpočtu. Z přílohy č. 1 této žádosti je zjevné, že cena vybraných dodavatelů za zajištění dopravní obslužnosti území kraje je výrazně nižší než cena, kterou byl stěžovatel schopen vyjednat v jednacích řízeních bez uveřejnění, což je ostatně pochopitelné. S ohledem na to, že žalovaný v žádném ze správních řízení, která se stěžovatelem vedl, nekonstatoval porušení zákona o zadávání veřejných zakázek v průběhu zadávacího řízení a vzhledem k tomu, že napadený rozsudek nepovažuje rozhodnutí, které krajský soud zrušil, za nepřezkoumatelné, je stěžovateli v tuto chvíli fakticky bráněno v podpisu smluv s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky předběžným opatřením, které vydal žalovaný v návaznosti na pokračování správního řízení. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti tak bude opět existovat pravomocné rozhodnutí žalovaného ve věci samé, čímž vznikne překážka pro pokračování v řízení spočívající v *rei iudicatae*, ke které by měl Úřad následně přihlédnout z úřední povinnosti. Pokračující správní řízení by měl žalovaný zastavit a tím by mělo dojít i k zániku předběžného opatření, kterým je stěžovateli zabráněno uzavřít smlouvy s vybranými dodavateli v zadávacích řízeních veřejné zakázky. Stěžovatel tak má za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že prokázal kumulativní splnění obou podmínek, které je nutné naplnit k tomu, aby mohl Nejvyšší správní soud přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[8] Žalovaný ve vyjádření souhlasí s existencí důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Po napadeném rozsudku žalovaný pokračuje ve správním řízení, jak mu ukládá zákon. S ohledem na to, že rozsudek krajského soudu nedal předsedovi žalovaného fakticky žádnou možnost, než přistoupit ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, učinil tak předseda žalovaného rozhodnutím č. j. ÚOHS-44579/2022/163, ze dne 4. 1. 2023. V současné době proto znovu probíhá prvostupňové řízení o návrhu žalobce. Dá se pak s ohledem na odůvodnění rozsudku krajského soudu předpokládat, že Úřad nebude moci konat jinak, než že zadávací řízení na veřejnou zakázku zruší, neboť z napadeného rozsudku se nepodává téměř žádná možnost dalšího posouzení Úřadem. Žalovaný má za to, že jeho aktuální postup ve správním řízení je v souladu se zákonem a napadeným rozsudkem, považuje však za vhodné, aby NSS odkladný účinek kasační stížnosti zadavatele přiznal a sám tak rozhodl za stavu, kdy bude mít pro zadavatele věcné rozhodnutí ještě smysl. Podle žalovaného je totiž zásadní, aby bylo dosaženo meritorního rozhodnutí ve věci. S tím souvisí i vhodnost rychlého rozhodnutí o kasační stížnosti. Pokud by k pravomocnému zrušení zadávacího řízení došlo dříve než k případnému rozsudku NSS, kterým by zrušil napadený rozsudek, stal by se pro vedení zadávacího řízení již bezcenným (pro správní praxi by byl stále přínosný, nikoliv však pro zadavatele a jeho možnost dále pokračovat v zadávacím řízení). Hrozí tak nebezpečí, že pravomocné zrušení zadávacího řízení, které bude mít za následek ukončení zadávacího řízení na veřejnou zakázku ve smyslu § 51 odst. 2 písm. d) zákona, zmaří veškerý dosavadní postup zadavatele. V tomto smyslu je pak také potřeba vzít do úvahy rozsah veřejné zakázky na dopravní obslužnost, její předpokládanou hodnotu, finanční prostředky, které byly na přípravu zakázky použity, a čas, který byl její přípravě věnován a který by jí musel být věnován znovu v případě, že by bylo zadávací řízení pravomocně zrušeno. Je pak vhodné zmínit, že žalovaný vykládá ukončení zadávacího řízení jako konečné, tedy bez možnosti zadávací řízení obnovit v případě zrušujícího rozsudku NSS, a to především s ohledem na právní jistotu účastníků zadávacího řízení, jejich možnost plánování práce a držení volných kapacit pro případ plnění veřejné zakázky.

[9] Dle žalovaného oproti této možné újmě zadavatele je zřejmé, že žalobci žádná konkrétní újma nehrozí, neboť pokud by tomu tak bylo, jistě by ji tvrdil již v návrhu na nařízení předběžného opatření před krajským soudem, Argumentaci žalobce sice v odkazovaném případě krajský soud aproboval, když předběžné opatření spočívající v zákazu uzavření smlouvy nařídil, podle žalovaného ale žalobce vůbec neprokázal újmu, která mu hrozila. Krajský soud tak předmětné předběžné opatření nařídil na základě zcela obecných argumentů žalobce, které by svědčily kterémukoliv zadavateli v jakémkoliv řízení. Hypotetická újma spočívající v nemožnosti dodat autobusy možným dodavatelům služeb v rámci veřejné zakázky nemůže být souměřitelná s újmou, která může být zadavateli způsobena tím, že bude zadávací řízení ukončeno. Ostatně jak správně uvedl zadavatel, není ani jisté, zda dodavatelé k plnění veřejné zakázky využijí autobusů žalobce. Nadto žalobce nepodal do žádné z částí veřejné zakázky nabídku, neboť není dopravcem, ale dodavatelem autobusů, tedy prostředků, které adresáti zadávacího řízení používají (případně mohou disponovat vlastními kapacitami). Oproti této zcela nekonkrétní

pokračování

a značně potenciální újme žalobce zde stojí možná zásadní újma zadavatele spočívající ve vydání rozsudku NSS, který nebude mít na zadávací řízení žádný dopad, a zcela reálná újma spočívající ve vynakládání vyšších částek na služby dle předmětu veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění na rozdíl od stavu, kdy by jej zadával v otevřenějším druhu zadávacího řízení. Podle žalovaného tak je splněna podmínka nepoměrně větší újmy

[10] S odkazem na argumentaci zadavatele v jeho návrhu pak žalovaný rovněž souhlasí se zadavatelem

v tom, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[12] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[13] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[14] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[15] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit; návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a doložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).

[16] Nejvyšší správní soud má především za to, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní, pokud jde o tvrzenou hrozící újmu. Stěžovatel tvrdí, že by částky, které by hradil na základě smlouvy s vybraným uchazečem, byly nižší než ty, které je nucen hradit nyní. Předně je třeba říci, že stěžovatel sice argumentuje výpočty, nicméně pohybuje se v obdobné hypotetické rovině, jakou vyčítá žalobci. Je zcela na svobodné vůli

vítězného uchazeče, zda k uzavření smlouvy přistoupí; není tedy jisté, zda s deklarovanými uchazeči by stěžovatel smlouvu uzavřel. Pokud tedy kalkuluje stěžovatel konečnými cenami služeb, vychází pouze z určitého předpokladu, přičemž není zcela jisté, zda kalkulované ceny by nebyly v konečném důsledku při zohlednění dalších okolností jiné, např. i vyšší; případně jinými uchazeči by nebyly nabízeny ceny nižší. Stěžovatel rovněž neprokázal zásadní dopad vyšších nákladů, které tvoří část rozpočtu kraje do celkového hospodaření kraje, aby bylo lze uvažovat o tak závažné újmě, která by přiznání odkladného účinku mohla ospravedlnit. Konečně, nelze pominout, že stěžovatel v podstatě újmu spatřuje v tom, že nebude v „lepší postavení“, než ve kterém se nachází nyní. V tom však hrozící újma sama o sobě, tak jak ji má na mysli zákon, nespočívá.

[17] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že pravomocnému rozsudku krajského soudu, byť byl napaden kasační stížností, svědčí presumpce správnosti. Dokud nebude zrušen, je na něj tedy třeba nahlížet jako na věcně správný a zákonný. Nelze vycházet z argumentace stěžovatele, jakož i žalovaného zpochybňující závěry přijaté krajským soudem, neboť tím by Nejvyšší správní soud nepřípustně předjímal své rozhodnutí ve věci samé.

[18] Jestliže krajský soud již v řízení o žalobě na základě předběžného opatření zakázal stěžovateli uzavření smlouvy s vítězným uchazečem, přičemž následně shledal správní rozhodnutí nezákonnými a přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by mohlo vést k uzavření smlouvy, musely by pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti existovat mimořádně závažné důvody, které Nejvyšší správní soud v této věci neshledal. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by se tedy napadený rozsudek krajského soudu a do značné míry i budoucí rozsudek Nejvyššího správního soudu staly akademickými.

[19] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V daném případě stojí proti tvrzené finanční újmě, která má hrozit stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu na transparentním vedení zadávání veřejných zakázek.

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud se stěžovatel dovolává rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 5 As 184/2021 (č. 4276/2022 Sb. NSS), nečiní tak zcela případně, a to s ohledem na odlišné skutkové a právní skutečnosti. Především pak účelově vytrhává části rozsudku z celého kontextu. V odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné rovněž konstatoval: „Nejvyšší správní soud konstatuje, že snaha žalobce, aby byly na základě vydání předběžného opatření podle § 38 s. ř. s. zatímně upraveny poměry tak, že zadavatel nebude moci uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku s vítězným uchazečem, je plně pochopitelná. Na druhou stranu jakákoli paušalizace ve smyslu této úpravy poměrů by byla velmi zjednodušující a ve výsledku vlastně popírající to, že zadávací řízení není správním řízením,

pokračování

nýbrž jakýmsi kontrakčním postupem směřujícím k uzavření smlouvy s vítězným dodavatelem. Odklad uzavření smlouvy a s tím též odklad realizace předmětu veřejné zakázky na základě předběžného opatření nelze vyloučit, nicméně nemůže být nařízen bez dalšího jen s obecným poukazem na to, že jinak bude ohroženo právo žalobce na účinnou soudní ochranu, resp. hlavní smysl a účel soudního řízení bude zmařen. Jak již bylo naznačeno shora, řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je řízením přezkumným, jehož podstatou je právě přezkum napadeného aktu, u něhož se vychází z presumpce správnosti a platnosti; tu je možné prolomit, avšak vždy je třeba důsledně zvažovat okolnosti každé jednotlivé věci. Vylíčení rozhodných okolností je určující pro to, aby si soud učinil základní náhled na celou věc.

[21] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. ledna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu